

Μετων. ὁ ἄξιος νὰ φαγωθῇ ἀπὸ φωτιά, μόνον εἰς ἀράς: *Μουρ' ἀνελαδοφάωμα, ἤφαές με πρᾶ, ἤφαές με!* "Αμὰν ἔρθης κάτ', ἀνελαδοφάωμα, θὰ σοῦ δείξω 'ὦ (ἐγώ)! Συνών. *ἀναλαμποκέντημα.

***ἀναλαμποφαγώμενος** ἐπίθ. ἀνελαδοφαγώμενος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀναλαμπὴ καὶ τοῦ φαγώμενος μετοχ. τοῦ ρ. τρώγω.

Μετων. ὁ ἄξιος νὰ φαγωθῇ ἀπὸ ἀναλαμπήν, ἥτοι ὁ ἄξιος νὰ γίνῃ παρανάλωμα τοῦ πυρός, μόνον εἰς ἀράς: **Εξέκαμέ με πρᾶ ἢ ἀνελαδοφαγώμενη με τῇ γακειᾷ τζη γνώμη!* *Τ' ἀνελαδοφαγώμενο, δὲν ἤρθεν ἀκόμα!* Συνών. ἀνελαδισμέ- νος (ιδ. ἀναλαμπίζω 1), *ἀναλαμποκεντημένος.

ἀναλάμπω Ἡπ. — ΓΣτρατήγ. Τί λέν τὰ κύμ. 29 ἀναλάμπουν Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναλάμπω.

1) Ἐκπέμπω λάμπιν Ἡπ. — ΓΣτρατήγ. ἐνθ' ἀν.: *Ἀνάλαμπ' ὀλίγο καλύτερα σήμερα, δὲν εἶναι ὅπως χτὲς (ἐνν. ὁ ἥλιος) Ἡπ. || Ποίημ.*

Σὺν σὰν ἀστέρι ἀνάλαμπες γιὰ λίγο μὲ φορὰ ΓΣτρατήγ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναλαμπίζω 1. 2) Ἀστρά- πτω Ἡπ. (Ζαγόρ.): *"Ολου ἀναλάμπ' ἀπὸ τοῦ πουργό.* Συνών. ἀστράφτω.

ἀνάλασμα τό, ἀμάρτ. ἀνέλασμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλάζω.

I) Καταστροφή φυτῶν, δένδρων κττ. II) Ἀνάδοσις βλαστῶν, βλάστησις.

ἀνάλατα ἐπίρρ. Δαρδαν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλατος.

Χωρὶς νοστιμάδα, χωρὶς χάριν: Φρ. *"Οξον κι ἀνάλατα τὸ πάει (ἐνεργεῖ πέραν τοῦ προσήκοντος, πηδᾷ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα). Αὐτὸς εἶναι ὅξω κι ἀνάλατα (συνών. τῇ προη- γουμένη). Πβ. ἄναλα, ἄνοστα.*

***ἀναλατάδα** ἢ, ἀναλασάδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλατος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ- -άδα (I). Τὸ ἀναλασάδα ἐκ τοῦ τύπ. *ἀναλατσάδα <*ἀνάλατσος, ὁ παρὰ τὸ ἀνάλατος. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ τσ εἰς σ πβ. ἀλάτι-ἀλάτσι-ἀλάσι, ἄτσαλος - ἄσαλος κττ.

1) Ἐλλειψὶς ἄλατος εἰς φαγητὸν καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς προ- ερχομένη ἔλλειψις ἡδύτητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἀναλασάδα ἔχει σήμερα τὸ φαεῖ.* β) Μετων. ἄχαρις, ἐπὶ ἀνθρώπου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *"Ω, ἢ ἀναλασάδα τῷ παιδίῳ!* (τὸ πῶ σιχαμένο παιδί!) 2) Μεταφ. λόγος χωρὶς χάριν, λόγος ἀηδὴς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος: *Αὐτὸς λέει ἀναλασάδες Χίος Ἀναλασάδες ποῦ τοοὶ σηκώνεις! (ὑποφέρεις, ἀνέχεσαι!) Ἀπύρανθ.*

Συνών. ἀναλατιά. Πβ. ἀνοσιτάδα, ἀνοσιτιά, γλυκανοσιτιά, σαχλαμάρα, σάχλα.

ἀναλατιά ἢ, σύννηθ. ἀναλασά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλατος. Τὸ ἀναλασά ἐκ τοῦ πληρεστεροῦ ἀναλασιὰ παρὰ τὸ *ἀναλατσιά. Ἡ τοῦ ἀπώλεια διὰ τὸ σ.

1) ***Ἀναλατάδα 1**, ὁ ιδ., σύννηθ.: *Ἀναλατιά τοῦ φαγη- τοῦ σύννηθ. Ἀναλασά εἶχε σήμερα τὸ φαεῖ Ἀπύρανθ.* β) ***Ἀναλατσάδα 1 β**, ὁ ιδ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Μωρ' ἀνα- λασά τῷ γυναικῷ, σῶπα!* 2) ***Ἀναλατάδα 2**, ὁ ιδ., πολλαχ.: *Μὴ λές ἀναλατιές, γιατί μῶρχιτι νὰ ξιράσου!* Στε- ρελλ. (Αἰτωλ.) || Φρ. *Ἀναλατιές ὅσις θέλ'ς (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς λέγοντος ἀνοησίας) Ἡπ. (Ζαγόρ.)*

ἀναλάτιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀναλάτιγος Κεφαλλ. ἀναλάτιος Κεφαλλ. ἀλάτιστος Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κύθν. Πόντ. (᾽Οφ.) Σύμ. ἀλάτιστος Κρήτ. ἀλάτ'στους Ἴμβρ. ἄκιστε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερεῖ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀλατιστός. Τὸ ἀλάτιστος κατ' εὐθεΐαν ἐκ τοῦ ἐπιθ. τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερεῖ. 2 α. Τὸ ἄκιστε ἐκ τοῦ ἀλάτι- στε κατ' ἀποβολὴν τοῦ λ, συγχώνευσιν τῶν δύο α καὶ τροπὴν τοῦ τ εἰς κ ι.

1) Παθ. ὁ μὴ ἡρτυμένος δι' ἄλατος πολλαχ. καὶ Πόντ. (᾽Οφ.): *Φαεῖ ἀναλάτιστο. Ψάγια ἀναλάτιστα πολλαχ. Τυρί- ψάρι ἀλάτιστο Κύθν. Σύμ. Μαρεΐα- φαεῖ ἀλάτιστο ᾽Οφ. Συνών. ἀνάλατος A 1, ἀνάλιστος, ἄναλος, ἀντίθ. ἀλατισμένος (ιδ. ἀλατίζω A 1). β) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει τις ἐπιπάσσει ἄλας Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.: *Προβγές ἀναλάτιστες Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνά- λατος A 2.* 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ φαγὼν ἄλας, ἐπὶ ζῴου Πόντ. (᾽Οφ.): *Τὸ ζῷ ἀλάτιστο ἐν'. Συνών. ἀνάλα- τος A 3.**

ἀνάλατος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀνάλατους βόρ. ιδιῶμ. ἀνάλατο Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀνακ.) ἀνάλατες Σκυρ. ἀνέλατος Μέγαρ. ἀλάνατο Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν.) Θηλ. ἀναλατίνα ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 82,254.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνάλατος.

A) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ μὴ ἔχων ἄλας, ὁ μὴ ἡρτυμένος δι' ἄλατος κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν.): *Ἀνάλατο φαγεῖ - ψωμί κττ. Ἀνάλατη σαλάτα - σούπια κττ. κοιν. || Φρ. Ἀνοστη κι ἀνάλατη καὶ κακομα- γειρεμένη (ἐπὶ ἀχρήστου καθ' ὅλα γυναικός) Ἀθῆν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 3,207g «ἀσπαστρον, σαχλόν, ἀνά- λατον, βρομιάριν». Συνών. ἀναλάτιστος 1, ἀνάλιστος, ἄναλος. β) Μεταφ. ὁ μὴ ἔχων χάριν καὶ ἡδύτητα, ἄχα- ρις, ἄκομψος, ἐπὶ προσώπων, λόγων καὶ πράξεων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): *Ἀνάλατος ἀνθρώπος. Ἀνάλατη γυ- ναίκα. Ἀστεῖα - γέλια - καμώματα - λόγια ἀνάλατα. Κουβέντες ἀνάλατες. "Ολα του εἶν' ἀνάλατα κοιν. Ἀνοστα κι ἀνάλατα εἶν' τὰ λόγια σ' Κερασ. || Παροιμ. Ὁ ἀνάλατος ἐσιμάτηκε κι ὁ ἀρμυρὸς ἐδάριτκε (προτιμότερα εἶναι ἡ σιωπὴ ἢ καὶ ὑπολαμβάνεται ὡς ἐνδείξεις ἀφύιας παρὰ ἡ ἀπρεπὴς ἐπί- δεξις εὐφύιας) Ψαρ.**

"Εομξεν ὁ ἀνάλατος μὲ τὴν ἀναλατίνα

κ' ἔκαμε δυὸ παιδιὰ ἀνάλατα κ' ἐκείνα

ΙΒενιζέλ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἄβρωτος 3, ἄγαρδος 2, ἄναλος, ἄνοστος, γλυκανάλατος, κρυανάλατος, κρύος, σαχλός. Πβ. ἄβρωστος B 3, ἀλαφρανάλατος 2, ἀνοσιτόπλαστος. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάλατους καὶ ὡς παρωνύμ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) 2) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει ἐπιπασθῇ ἄλας Σύμ. κ.ά.: *Ἀνάλατο δέρμα (ὄρ. βυρσοδεψικὸς) ἐνιαχ. Ἀνάλατο μόλυκε δὸ παιδὶν ἢ μαμ- μοῦ (μαμμὴ) Σύμ. || Φρ. Ἀλῆδωτος κι ἀνάλατος (ἐπὶ Ἰσραη- λίτου) ἀγν. τόπ. Συνών. ἀναλάτιστος 1 β. 3) Ἐνεργ. ὁ μὴ τρώγων ἢ ὁ μὴ φαγὼν ἄλας Στερελλ. (Αἰτωλ.): *"Αμα παθαίν' ἀπὸν βλουῖα οὐ ἄθρουπους πρέπ' νὰ μέν' ἀνάλατους (νὰ ἀπέχη ἀπὸ ἀλατισμένα φαγητά). Τὰ πρόβατα ἐνὶ ἀνάλατα. Συνών. ἀναλάτιστος 2.**

B) Οὗς. 1) Ἀρσ. θηλ. καὶ οὐδ. τὸ ἐδωδιμον φυτὸν νοτόβασις ἢ Συριακὴ (notobasis Syriaca), τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), τὸ ὅποιον νομίζεται ὅτι δὲν τὸ πιάνει εὐκόλως τὸ ἄλας Ἴμβρ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Κύθν. Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων.): *Πάμε νὰ μαζώξουμε ἀνέλατους*

